

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής **Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΑΟΠΟΥΛΟΣ**

Τῆς ΕΥΓΕΝΕΪ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚ.

ΑΜΠΕΛΑ ΤΙΜ., ΑΣΙΩΤΟΥ Π., ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑ

ΒΕΡΓΙΟΥ Β., ΒΟΥΡΒΑΧΗ Γ., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ., ΓΕΩΡΓ.

ΔΙΑΛΕΙΣΜΑ Κ., ΔΡΑΓΑΤΣΗ ΙΑΚΩΒΟΥ, ΕΥΘΥΒΟΥΛΟ

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΚΑΒΑΣΙΛΑ ΙΩ.,

ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ ΤΙΜ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΗΛΙΑ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩ

ΠΑΝΗΛΙΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ., ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΕΩΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

κ. κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Ι., ΣΙΓΑΛΑ Μ., ΜΑΝΤΖΑΚΟΥ Σ., ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΣΧΑΛΗ ΣΠΥΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ., καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ Σ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρα. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3, ἐν Ρωσσίᾳ ροββλ. ἀργ. 3

Εἰς τοὺς φρονιζόντας πρὸς ἑγγραφὴν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα
Ἐκάστη συνδρομὴ ἀρχομένη τὴν 1ην Ἰανουαρίου λήγει τὴν 30 Δεβρίου
ἐκάστου ἔτους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΤ ΦΥΛΛΟΥ»,

11—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ, μετὰ τὸ φαρμακεῖον «Ἐλφορ» καὶ Παλ. ἀγορᾶς — 11

Οἱ ἐπιθυμοῦντες γ' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ
τῷ ἐξωτερικῷ τὸ «Παιδικὸν Φύλλον» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν
Διευθυντὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΜΑΣ

Τίποτε δὲν θὰ παραλείψῃ ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» ἐξ ὧν νομίζει κατάλληλα διὰ τὴν τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ, ἢ ὁποία βεβαίως θὰ ἔχῃ ὡς ἐπακόλουθον τὴν καταπληκτικὴν διάδοσιν αὐτοῦ καὶ ἐπομένως τὴν μετάδοσιν γνώσεων ποικίλων, ὠφελίμων καὶ παιδαγωγικῶν εἰς μείζονα ἀριθμὸν συνδρομητῶν, ἐπιτυχάνουσα οὕτω τὸν σκοπὸν αὐτῆς, διότι τοιοῦτον σκοπὸν ἔθετο ἐκδίδουσα τὸ ἀνά χειρας φύλλον.

Καὶ εὐτυχῶς τὸ ἔργον δὲν φαίνεται δυσχερὲς, διότι εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς Διευθύνσεως πρὸς καλλιτεχνικωτέραν ἔκδοσιν, προσπάθειάς ἀπαιτούσας τόσας δαπάνας καὶ θυσίας, εἰς τὸν διάπυρον πόθον τῆς ὅπως τὸ «Παιδικὸν φύλλον» καταστῆ κυψέλη παντὸς ὠφελίμου καὶ τερπνοῦ, εὖρε προθύμους, ἐνθουσιώδεις ὑποστηρικτὰς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, τὴν δημοσιογραφίαν τῆς πατρίδος, τοὺς διδασκάλους τῶν Ἑλληνοπαίδων, τοὺς ἔξω ὁμοεθνεῖς.

Οὐδ' ἐξαμνία δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου φύλλου καὶ ἐν τούτοις ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε τευχῶν ἀρκεῖ νὰ δεῖξῃ τὴν ἐπακολουθοῦσαν ἕκαστον φύλλον ἵνα ἴδωσιν ἐν τε τῇ ὕλῃ καὶ τῇ καλλιτεχνίᾳ.

Ὅτι καὶ ὁ κατὰλογος τῶν συνεργατῶν ἐπλουτίσθη διὰ νέων προθύμως προσφερομένων νὰ παράσχωσι τῇ Διευθύνσει ἀντικειμένων, εἴτε πρωτοτύπως συγγραφεύων, εἴτε μεταφραστῶν ξένης πᾶν τὸ συντελοῦν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ περιοδικοῦ. Ἐκδόσεις τοῦ φύλλου κατέστη καλλιτεχνικωτέρα διὰ τὴν ἐπιτομήν αὐτῆς εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων ὡς βλέπετε ἐν τῷ παρόντι τευχῷ καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς γραφίδος ἀγαπητῶν ἐρασιτεχνῶν, ἡμετέρας εἰς ἀκόλουθα, ὅπως καὶ εἰς προηγούμενα τεύχη, θὰ ἐξακολουθήσῃ παρέχοντες διὰ τῶν ὠραίων ἔργων τῶν στιγμῆς τέρψιν καὶ ἀνάψυξιν τοῖς μικροῖς μου συνδρομητῶν.

Ὁμοίως πόθος φλέγει τὴν ψυχὴν τῆς Διευθύνσεως, ὁ πόθος ἵνα κατορθωθῇ ἡ δις τοῦ μηνὸς ἐκδοσις τοῦ φύλλου καὶ εἰς τοῦτο ἐπινοήσῃ τὴν ὑποστήριξιν τῶν φίλων συνδρομητῶν,

Μικροὶ μου φίλοι,

Σεῖς, οἵτινες ἀντελήφθητε τὰς προσγινομένας ὑμῖν ὠφελείας ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου», σεῖς οἵτινες τόσον τὸ ἐξετιμησάτε καὶ τὸ ἠγαπήσατε, σεῖς, ἰδίως, ἐργασθῆτε ὑπὲρ τῆς πραγματοποίησεως τοῦ πόθου τῆς Διευθύνσεως.

Παρακινήσατε, συμβουλεύσατε, προτρέψατε τοὺς δυναμένους ἐκ τῶν φίλων σας νὰ ἐγγραφῶσιν καὶ ἡ Διεύθυνσις, προθύμως ἅμα τῇ ἐγγραφῇ τριακοσίων ἐτι νέων συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα, ἵνα λάβητε πάντες γνώσιν τῶν ἐγγραφομένων, θέλει δημοσιεύει εἰς ἕκαστον τεύχος, θ' ἀναγγεῖλῃ τὴν δις τοῦ μηνὸς ἐκδοσιν τοῦ ἀνά χειρας φύλλου. Τὸ πρᾶγμα ἐξαρτᾶται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ ὑμᾶς πρὸς οὗς ἀπευθύνουσα μετ' ἐλπίδων τὴν παράκλησίν τῆς ταύτης στέλλει ἅμα εὐχὰς καὶ προσρήσεις :

Ἡ Διεύθυνσις

Εἰς τοὺς παγοὺς τοῦ βορρᾶ

ἀλε τῇ σκουρίτσα σου μὲ τὴν γούνα καὶ ἐτοίμασε τῆς γαλότσας σου Πετράκη ἢ Κατινίτσα μας ἐτελείωσε τὴν δαντέλα τῆς καὶ πρέπει νὰ τὴν ὑπάγῃς εἰς τὸν ἔμπορον τοῦ Νέβσκη ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ τὴν ἀγοράζῃ κάποτε. Εἶναι μεθαύριον τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡμέρα τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν δώρων καὶ πιστεύω ὅτι θὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὴν.

Οὕτως ὠμίλει ἡ κυρὰ-Μαριόγκα, ἐνῶ ἡ Κατίνα ἔστρεφεν ἀκούρατος εἰς τὰς ἀδυνατάς χειράς τῆς τὰ μικρὰ ξύλινα μασουράκια τὰ ὁποῖα ὀνομαζομεν κοπαρέλια, τὰ ἐγέμιζα ἀπὸ κλωστὰς ψιλὰς καὶ τὰ ἐκρεμοῦσε γύρω-γύρω εἰς ἕνα μαξιλάρι τρυπημένον ἀπὸ πολλὰς καρφίδας καὶ τὸ ὁποῖον ἐστήριζεν εἰς τὰ δύο τῆς γόνατα.

Αἱ κλωσταὶ ἦσαν περὶ τὸ τέλος ἀκόμη ὀλίγας γύρας καὶ ἡ Κατίνα ἀφαιρούσα τὰς καρφίδας, αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζον τὴν δαντέλαν, ἔβγαζε τὸ πλέξιμόν τῆς ἑτοιμον.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ἐζήτησε μετὰ προσοχῆς μήπως ὑπῆρχε λάθος τι καὶ ἔβαλε ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ λύπης συγχρόνως.

Ὁ Πετράκης, υἱὸς τῆς Μαριόγκας καὶ ἀδελφὸς τῆς Κατίνας, παιδί δώδεκα μόλις ἐτῶν, ἐσηκώθη ἀμέσως, ἐφόρσε τῆς μπότας του καὶ παρατηρῶν τὴν δαντέλαν τὴν ὁποῖαν ἡ ἀδελφή του ἐτοιμάζετο νὰ τυλιξῇ :

— Ἄχ, ὅταν συλλογίζομαι, ἐψιθύρισε, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Ἰβάνοβιτς ὁ ὁποῖος εἶναι τόσον πλούσιος δὲν θὰ μᾶς δώσῃ ἢ μερικὰ ρούθλια δι' αὐτὴν τὴν δαντέλαν τὴν ὁποῖαν θὰ ξαναπωλήσῃ τόσον ἀκριθὰ, μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακὸ μου . . . καὶ εἰς στεναγμὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Πιθανὸν νὰ μὴ πηγαίνουν καλὰ ἡ δουλειαὶς του, παιδί μου, διέκοψεν ἡ κυρὰ-Μαριόγκα.

— Καὶ ἔκαμε ἡ Κατινίτσα μᾶς τόσον καιρὸν νὰ τὴν πλέξῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Πετράκης, καὶ πόσον καλὰ τὴν ἐπέτυχε !

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐπρόσεξα πολὺ, εἶπεν ἡ Κατίνα ρίπτουσα τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν δαντέλαν τῆς, καὶ θὰ ἦμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν μοῦ τὴν ἀγοράσῃ κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς. Ἀῦριον πρέπει νὰ πληρώσωμεν τὸ ἐνοίκιον καὶ τὸν ἀρτοποιῶλην.

— Μὰ πότε λοιπὸν θὰ γείνω κ' ἐγὼ ἱκανὸς νὰ κάμω κάτι τι διὰ σᾶς ἐψιθύρισε μὲ παράπονον ὁ Πέτρος.

— Θὰ γείνη καὶ αὐτὸ παιδί μου μὲ τὸν καιρὸ, διέκοψεν ἡ μήτηρ του, ἀσπασομένη γλυκὰ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς.

Ἵστερον ἀπὸ ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ Πέτρος κρατῶν τὴν δαντέλαν τὴν ὁποῖαν εἶχε διπλώσῃ μετὰ προσοχῆς ἡ Κατινίτσα καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ράσκ τὸν μαῦρον πιστὸν σκύλον του, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πάγου ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τὸν Νέβσκη ποταμὸν καὶ διηυθύνθη μὲ ἄλην τὴν ταχύτητα τῶν μικρῶν ποδῶν του πρὸς τὴν συνοικίαν Νέβσκη, μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας συνοικίας τῆς Πετροπόλεως.

Ἡ ἡμέρα ἦτο θαυμασίη· αἱ χειμεριναὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔκαμαν νὰ σπινθηροβολῇ ὁ πάγος ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τὰ δένδρα ὡς κόνις ἐξ ἀδάμαντος καὶ χρυσοῦ.

Ὅλος ὁ εὐγενὴς λαὸς τῆς πόλεως ἦτο συνηθροισμένος ἐπὶ τοῦ Νέβσκη, ὁ ὁποῖος

τὸν χειμῶνα χρησιμεύει ὡς τόπος συναντήσεως τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Πετροπόλεως. Τὰ ἔλκυθρα ἐπαιζόν καὶ ἐδῶ μεγάλον ρόλον ὅπως καὶ εἰς ἄλλα τὰ μέρη τοῦ Βορρᾶ.

Τὸ ἔλκυθρον, εἶναι εἶδος ἀμαξῆς ἢ ὅποια τρέχει ἐπὶ τοῦ πάγου, σύρεται δὲ ἀπὸ ἵππων, ἀλλὰ τὰ ἔλκυθρα τοῦ περιπάτου ὠθεῦνται συνήθως ἐκ τῶν ὀπισθεν ὑπὸ ὑπηρετῶν ὅπως τὰ ἀμαξία μὲ τὰ ὑποῖα φέρουν εἰς τὸν περίπατον τὰ μικρὰ παιδιὰ.

— Ταχύτερον, ταχύτερον ἔλεγε πρὸς τὸν ὀδηγὸν αὐτῆς κυρία ἐπιβάνουσα ἐλκύθρου, ταχύτερον Ἰβάν, τί ἐπαθες λοιπὸν σήμερον; Δὲν βλέπετε ὅτι μᾶς περᾶσουν; ...

Καὶ ἐδείκνυεν ἡ Μαρία Θεοδωρόβνα ἐν ἔλκυθρον τὸ ὅποιον ἀντὶ χρυσοῦ ἀετοῦ ἔφερον ἐμπρὸς ἀργυροῦν κύκνον.

— Προσπαθῶ, ἀπήντησεν ὁ ταλαιπώρος Ἰβάν, καὶ καταβαλῶν ἄλλας τὰς δυνάμεις του ἔφερε τὸ ἔλκυθρον τῆς κυρίας του εἰς τὴν αὐτὴν σειράν μὲ τὸ ἄλλο.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ Πετράκης ὁ ὅποιος διήρχετο μὲ τὸν σκύλον του, εἶδεν τὸ ἔλκυθρον ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν μετὰ καταπληκτικῆς ὀρμῆς· προσεπάθησεν νὰ προφυλαχθῇ ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά· ὁ χρυσοῦς ἀετὸς ὁ ὅποιος ἐστόλιζε τὸ ἔλκυθρον τῆς Μαρίας Θεοδωρόβνας τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ παιδίον ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πάγου ἐνῶ ἐκ τῆς πληγῆς του ἤρχισεν νὰ ρεῖ αἷμα ἄφθονον.

— "Α! θεέ μου ἐκραύγασεν ἡ Μαρία πηδήσασα ἐκ τοῦ ἐλκύθρου χωρὶς νὰ περιμένῃ τούτο νὰ σταματήσῃ. "Α! θεέ μου! τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί.

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἐψέλλισεν ὁ Ἰβάν, σπεύσας πλησίον τοῦ τραυματίου τοῦ ὀπίσκει τὴν πληγὴν ἔλειχεν ὁ πιστὸς Ράσκ. Δὲν εἶναι παρά μόνον μίση ἀμυγὴ ἀπὸ τὴν ὑπέραιον ἐχύθη ὀλίγον αἷμα.

— Ὅλα τὰ ἔλκυθρα ἐσταμάτησαν καὶ κόσμος πολὺς ἔτρεξε καὶ περιεκύκλωσε τὸ παιδίον.

— Εἶναι ἀναίσθητον, ἐπανάλαβεν ἡ ὠραία κυρία, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ σικία μου δὲν εἶναι μακρὰν. Βλέπε τὸν μικρὸν εἰς τὸ ἔλκυθρον μου Ἰβάν καὶ ἀναχωροῦμεν ἄμεσα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Πέτρος εὐρίσκατο εἰς τὴν σικίαν τῆς Μαρίας Θεοδωρόβνας, ἢ ὅποια ἀφ' οὗ τὸν

περιποιήθη ὡς ἄλλη μῆτηρ μέχρις οὗ συνῆλθε, τὸν ἠρώτησε τὴν ἱστορίαν του.

— Καὶ λέγεις ὅτι πηγαίνεις νὰ πωλήσῃς τὴν δαντέλαν εἰς τὸν Ἰβάνοβιτς; Δός μοι τὴν νὰ τὴν ἴδω.

Ὁ Πέτρος ἐξήγαγε τὴν δαντέλαν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν κυρίαν.

— Πόσον ὠραία εἶναι, εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ τὴν κάμνει ἡ μῆτηρ σου;

— Ὅχι κυρία, τὴν πλέκει ἡ Κκτινίτσα, ἡ ἀδελφὴ μου. Ἦτο κκλλι-ἐρ ἀκόμη ἄλλ' ἐταλαικώθη ἐκεῖ ὅπου ἔπειτα.

— Καὶ πόσον θὰ σὰς δώσῃ ὁ Ἰβάνοβιτς; δι' αὐτὴν;

— Ὅσον τὴν βραστᾶ ἢ ψυχὴν τοῦ κυρία· ἔχομεν πολλὰς ἀνάγκας καὶ θὰ δεχθῶ ὅτι καὶ ἂν μοῦ δώσῃ.

— Ἐὰν ἐξήτουν νὰ τὴν ἀγοράσω ἐγὼ θὰ μὲ τὴν ἐδίδες;

— Πολὺ εὐχαρίστως κυρία.

— Σοὶ προσφέρω ἑκατὸν ρούβλια· φθάνουν;

— Ἐκατὸν ρούβλια! εἶπεν ὁ Πέτρος ἐκπληκτος.

— Μαλιστα, τόσον θὰ τὴν ἠγόραζον ἀπὸ τὰ μαγαζιά; ἔπειτα σοὶ ὑφείλω καὶ κατὰ τι ἀγαπητέ μου φιλε; ἀλλὰ πῶς εἶσαι τώρα; Μήπως ὑποφέρεις ἀκόμη;

— Νὰ ὑποφέρω; ὦ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος κυρία διότι εὐρήθην ἐμπρὸς εἰς τὸ ἔλκυθρον σας καὶ θεωρῶ εὐτύχημα ὅτι ἡ ἀμαξία σας μὲ ἀνέτρεψεν. Μὲ ἀρκεῖ ὅτι θὰ φέρω χρήματα εἰς τὴν πτωχὴν μητέρα μου καὶ τὴν καλὴν ἀδελφὴν μου, ἀδιάφορον ἂν μὲ τὰ χρήματα ταῦτα εἶναι πληρωμένον τὸ αἷμά μου!

Καὶ ὁ Πέτρος λαβὼν τὰ χρήματα ἀπεγκριτήσεν τὴν καλὴν κυρίαν ἢ ὑπέραι τὸν παρεκάλεσε νὰ φέρῃ πάντοτε εἰς αὐτὴν τὴν δαντέλαν τῆς ἀδελφῆς του διὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ, ἐφώνασε τοῦ Ράσκ καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν πτωχὴν οἰκίαν του ψιθυρίζων:

— ὦ! μητέρα καὶ ἀδελφοῦλα μου, ἰδοὺ ὅτι μὲ ἤξιωσεν ἡ τύχη νὰ σὰς φρονῶ καὶ ἐγὼ μίαν φορὰν χρήσιμος!

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

B.

ΣΤΟ ΛΕΙΒΑΔΙ

Ἐμπρὸς ἐμπρὸς τρεχάτε παιδιὰ ε' τὴν ἐξοχὴ
Σ' τὸ πράσινο λειβάδι ποῦ τρέχει τὸ ροῦακι,
Ἐκεῖ χαρὰ θὰ βρῆτε ζωὴ καὶ ἀναψυχὴ,
Ἐκεῖ ποῦ τραγουδάει ε' τὴ φράχτη τ' ἀηδοῦακι,
Ἐκεῖ ποῦ τὸ ἀγέρι φουσᾷ μέσ' ε' τὰ κλαδιά,
Ἐκεῖ ποῦ τὸ λουλουδι σκορπᾷ μυρωδιά.

Ἐμπρὸς, παιδιὰ πετάτε ε' τὴν ἐξοχὴ γοργά,
Νὰ ἰδῆτε τὸ κοπάδι ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴ στάνη,
Νὰ ἰδῆτε πῶς κτυπάει τὸ σήμαντρο γλυκά,
Ν' ἀκοῦστε τὴ φλογέρα τοῦ γέρον τοῦ τσοπάνη.
Σ' τὸ πράσινο λειβάδι, ε' τὴν ὠμορρην ἐξοχὴ
Ἐκεῖ ξαναγεννιέται ε' τὰ στήθη ἢ ψυχὴ.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΛΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

— Ποιος είσαι σύ που ετόλμισες να έλθης εδώ κάτω και να μου ταραχίσεις την ήσυχίαν μου ;

— Σατανά και άρχηγέ του άδου, με γνωρίζεις πιστεύω πολύ καλά. Πρόβαλε όλίγο να σε ιδώ για να σου πώ τί θέλω.

Ο Σατανάς μόλις ήκουσε τα λόγια του στρατιώτου, έπέισθη ότι πραγματικώς ήτο αυτός, αλλά διά να βεβαιωθή περισσότερο δεν έλειψε να κυττάξη από την κλειδαρότρυπα. Και τί είδε ;

Είδε τον στρατιώτην να κρατῆ εἰς τὸ ένα χέρι τὸ θαυματουργὸ σακουλί του και να στηρίζεται εἰς τὴν βακτηρίαν του με τὸ άλλο.

— Λοιπόν, γέρω-Σατανά, συγκατανεύεις να μου ανοίξης να όμιλήσωμε ;

— Θα σου ανοίγα με όλη μου τὴν καρδιά, καλέ μου στρατιώτα, αν δεν ήξευρα τί δύναμιν έχει εκείνο τὸ σακουλί που κρατεῖς. Άλλά, λέγε μου σε παρακαλῶ, τί θέλεις, τί ζητεῖς και κατέβης εδώ εἰς τὰ βάθη τοῦ άδου ;

— Να σου πώ τὴν αλήθεια γέρω-Σατανά, έδαρέθηκα πειά τὴν ζωή μου' έχω κάνει πολλὰς άμαρτίας εἰς τὸν κόσμον και καταλαμβάνω πολύ καλά ότι θα έλθῃ μιὰ ήρα που θα πέσω εἰς τὰ χέρια σου.

— Θα λοιπόν να επισκερθῶ τὰ τέρατα τοῦ άδου, να ιδῶ τί ειδους τιμωρίας επιτίθενται εἰς τοὺς ανθρώπους τοὺς άμαρτωλούς. Ἦλθα αποφασισμένος πλέον να εἶδω ἕως τῆς φωτιᾶς και να βράσω ἕς τὰ καζάνια σας !

— Γέρω-στρατιώτά μου, άφησέ μας χουῦς ἕς τῆς δουλειᾶς μας, μη νομίζης θα πιστεύσωμεν τὰ λόγια σου.

Και ταῦτα λέγων ὁ γέρω-Σατανάς προσέβλεπε μετὰ μίσους και φόβου τὸ φοβερόν σακουλί.

— Λοιπόν, γέρω-Σατανά, δεν συγκατατίθεσαι ;

— Όχι.

— Καλά. Θα όρκεισθῶ λοιπόν και εγώ αν συλλάθω κανένα από σας και ιδίως εσένα τὸν αρχιμάστορη, να σε αφήσω κρεμασμένον μέσα ἕς τὸ σακουλί μου εἰς τὸ ύψηλότερον μέρος τοῦ τόπου μου χωρίς νερό και χωρίς ψωμί, έως ότου να πεθάνης. Ἡ μόνη τροφή σου θα ήναι, όσον ζῆς, δύο μυρμηγκάκια τὴν ήμέραν και δύο σταλαγματιαῖς νερό. Θα σε βασανίσω ὡς ήμπορέσω. Λοιπόν, διά τελευταίαν φοράν απάντησέ μου : θα μου ανοίξης ; Ναι ή όχι ;

Οί άλλοι δαίμονες, που είχαν μαζευθῆ εκεί μέσα, ύστερα από όσα ήκουσαν ήρχισαν να φοβῶνται και να φωνάζουν, παρακινούντες τὸν γέρω-Σατανά να ανοίξη εἰς τὸν στρατιώτην και μάλιστα να τὸν περιποιηθῆ και να τοῦ κάμῃ και τραπέζι ὡς ήμπορεῖ καλλίτερον και μεγαλοπρεπέστερον. Ἐνας μάλιστα απ'αυτοὺς εἶπε εἰς τὸν άρχηγόν του :

— Συλλογήσου, άρχηγέ, ότι κάθε ώρα και στιγμή είναι ανάγκη να βγαίνωμε έξω διά να πειράζωμε τὸν κόσμον και να φέρωμεν εδώ τὰς ψυχὰς τῶν άμαρτωλῶν. Λοιπόν άμα τὰ χαλάσης με τὸν στρατιώτην τί θα γείνωμεν ; Ἐμένα άμα έλθῃ ή σειρά μου, τὸ δηλώνω καθαρά και ξεάστερα ότι δεν έννοῶ να τὸ κουνήσω απ'εἶδω γιατί δεν έχω όρεξι να περάσω τὸ υπόλοιπον τῆς ζωῆς μου μέσα ἕς τὸ σακουλί του.

— Σύμφωνοι ! σύμφωνοι ! εφώνεζαν οί

άλλοι δαίμονες. Πρέπει να τοῦ ανοίξωμε' ένα μικρὸ μάλιστα δαιμονάκι που ὅλο καρύδια έσπαζε και έτρωγε, και έπαιζε με τὴν ούρά του έτρεξε να τοῦ ανοίξη, άλλ'ὁ γέρω-Σατανάς τὸ άντελήθη και τὸ άρπαξε από τὸ αὐτάκι του, αλλά τόσο δυνατὰ, ὡστε τὸ μικρὸ διαβολάκι έβαλε φωναῖς διαβολικαῖς !

— Κάτσε σύ ἕς τ'αὐγά σου, παληόπαιδο και μὴν άνακατέβαισε ἕς τῆς δουλειᾶς τῶν μεγαλειτέρων.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, κατὰ τὸ ὅποῖον οί δαίμονες κλεισμένοι μέσα εἰς τὸν άδην έσκέπτοντο και έπρόκειτο ν'άποφασίσουν αν πρέπει να ανοίξουν ή όχι, ὁ γέρω-στρατιώτης έξω από τὴν πόρτα ήνοιγε καλά, καλά τὸ σακουλί του. Τί έσκέπτετο να κάμῃ κανείς δεν ήξευρε, αλλά κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ έκαμνε διά να τοὺς φοβερίσῃ. Ἐκεῖ ὁ στρατιώτης έπερίμενεν ανυπομόνως τὴν απάντησιν τοῦ άρχηγού, ή οποία δεν εβράδυνε να έλθῃ, διότι μετ'όλίγον ήκούσθη ένα κρακ και άμέσως ένα μικρὸ έγγονάκι τοῦ γέρω-Σατανά, που δεν είχε συνείδησιν τοῦ κινδύνου τὸν ὅποῖον διέτρεχε,ν, εβγήκειν από μια πορτίτσα και τρέχει εἰς τὸν στρατιώτην.

— Γέρω-στρατιώτα, τοῦ λέγει, ὁ παπούλης μου ὁ Σατανάς μ'έστειλε να μου εἰπῆς καθαρά τί θέλεις να κάνης μέσα εἰς τὸν Ἄδην και αν συγκατατίθεσαι να σου κάνωμε τραπέζι και να σε φιλοξενήσωμε

ὡς ήμπορούμε, αλλά όλα αυτά με μιὰ συμφωνία, να μὴν πάρης τὸ σακουλί σου μαζῆ.

— Εἶπέ εἰς τὸν παπούλη σου, εἶπεν ὁ στρατιώτης, ότι ὁ μόνος μου σκοπός είναι να επισκερθῶ τὸν άδην, αλλά ὡς για να αφήσω τὸ σακουλί μου από κοντά μου αὐτῆ ή χάρις δεν θα τοῦ γίνῃ ποτέ. Ἐχω δὲ τὴν απόφασιν να εκτελέσω ὅ,τι σας εἶπα προτίτερα αν δεν μου ανοίξετε με τὸ καλό' θα πιάσω δηλ. τὴν πόρτα που φεύγεται από 'δῶ και δεν θα τολμήσῃ κανείς να κουνηθῆ από μέσα. Δεν έχω πλέον τίποτε άλλο να προσθέσω, πήγαινε να τοῦ εἰπῆς ὅ,τι ήκουσες και πρόσθεσε ακόμη ότι τοῦ αφήνω 10 λεπτῶν διάρϊαν. Ἐν μετὰ 10 λεπτά δεν ανοιχθῶσιν αἱ πύλαι τοῦ άδου— και εβγήγαγε τὸ ὡρολόγιόν του— να ξεύρετε καλά ότι θα εκτελέσω τὴν απειλήν μου.

Τὸ διαβολάκι ήκουσε μετὰ προσοχῆς καλά, καλά ὅ,τι τοῦ εἶπεν, εσήκωσε τὸ χεράκι του, τὸ έφερεν εἰς τὸν πῖλόν του και αφού στρατιωτικῶς έχαιρέτησε τὸν στρατιώτην, έκαμε μεταβολήν και έφυγε ἕς τὰ τέσσαρα.

Ο στρατιώτης εκύτταξε τὸ ὡρολόγιόν του, είχαν περάσει 8 λεπτά, δεν υπελείποντο ή δύο λεπτά ακόμη.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(άκολουθεῖ)

Γ. Εὐθύβουλος.

ΣΟΦΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ

Μη λησμονῆς τὰς αγαθοεργίας τὰς ὁποίας σοῖ έκαμον.

— Μάνθανε όσον εἶσαι νέος.

— Ὑπάκουε εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος σου.

— Ἐπιδίωκε τὴν συνναστροφὴν τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων.

— Ὁμίλει περὶ θεοῦ μετὰ σεβασμοῦ.

— Μη λέγης ποτέ κικόν διά τοὺς άλλους.

— Μη έμπαίζης οὐδένκ διά τὰ σωματικά αὐτοῦ έλαττώματα.

— Προσπάθησον ν'άποκτήσης μεγάλην ὑπόληψιν.

— Ὁ καλλίτερος ἄρτος εἶναι ἐκεῖνος

τὸν ὁποῖον ἀπολαμβάνει κανείς διά τῆς ἐργασίας του.

— Ἡ παιδεία εἶναι ὁ διαρκέστερος θησαυρός.

— Προτιμώτερον να ήται ἄλαλος παρά ἀμαθής.

— Μη γείνης αἰτίος να έρυθριάσωσιν οἱ γονεῖς σου.

— Τὰ βιβλία σου εἰστωσαν οἱ καλλίτεροί σου φίλοι.

— Και όταν φθάσης εἰς τὸ ἐκατοστὸν ἔτος τῆς ηλικίας σου φρόντιζε πάλιν να μανθάνης.

— Ὁμίλει μετὰ γλυκύτητος και εἰς τὸν πτωχὸν ἀκόμη.

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΔΟ

Φεύγει τὸ καράβι, πάει 'ς τὸ καλὸ
 Μὲ ἀγέρι πρῖμο κ' ἄνεχο γυαλὸ
 Σὰν πουλὶ πετάει
 Κι' ὁ μικρὸς ὁ ναύτης ποῦ 'ς τὴν ξενιτειά
 Τὸν τραβᾷ τὸ κύμα . . . «Θάλασσα πλατειά»
 Γλυκοτραγουδάει.

Φεύγει τὸ καράβι σὰν γοργὸ πουλὶ
 Καὶ τὸ κάθε κύμα ποῦ γλυκὰ φιλεῖ
 Τὰ πλευρὰ καὶ σπᾷει
 Πέρνει τὸ τραγοῦδι τοῦ τραγουδιστῆ
 Καὶ μαζί μ' ἐκεῖνο τρέχει νὰ σβυστῆ
 Καὶ μαζῆ του πάει!

Φεύγει τὸ καράβι, πάει μακρὰ . . .
 Ἡ φτωχὰ μητέρα, ἔρημη γρονά
 Τὸ γυαλὸ κυττάει
 Κι' ἀπὸ τὴν καρδιά της βγαίνει μιὰ εὐχὴ
 Καὶ θερμὴ 'στὸν πλάστη φθάνει προσευχὴ
 «Μὲ καλὸ νὰ πάη».

Φεύγει τὸ καράβι ! ὅμως τί χαρὰ
 Ὅταν σ' τῆς πατρίδος ἔλθῃ τὰ νερά
 Ἀπὸ 'κεῖ ποῦ πάει . . .
 Ὅταν ἡ μανούλα πάλι θὲ νὰ ἰδῆ
 Τὸ ξενιτευμένο, τ' ὄμορφο παιδί
 Σὲ μητέρας πλάι ! Νίκος Κοτσελόπουλος

ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΑΔΟΓΟΣ

Πρόσωπα... (Φαίδων 9 ἐτών
 Παῦλος 8 »

Φ.—Καθήμενε Παῦλε δὲν βρύνεσαι καὶ σὺ νὰ ἐξυπνᾷς πρῶτῃ πρῶτῃ ἀπ' τὸ κρεβάτι σου, νὰ χάνης τὸν γλυκύτερό σου ὕπνο γιὰ νὰ πᾶς ἔς τὸ Γυμναστήριον ;

Π.—Ὅχι, καλέ μου Φαίδων, διόλου μάλιστα.

Φ.—Καλὰ, καὶ τί κερδίζεις μὲ αὐτό;

Π.—Κερδίζω, Φαίδων, ὅ, τι χάνεις σὺ.

Φ.—Δηλαδή ;

Π.—Νὰ, ὅταν ἐξυπνῶ πρῶτῃ, πρῶτῃ, προτοῦ ἀκόμη ν' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, γνωρίζω κόσμον ἄλλον ποῦ δὲν ἤμπορεῖς εἶναι νὰ φαντασθῆς. Βλέπω δροσολουμένα τὰ κλαδιά καὶ τὰ λουλουδιὰ νὰ σκορπίζου γύρω τους δειλὰ τῆ μυρωδιά τους, σὰν νὰ τὴν στέλνουν πρωϊνὴ εὐχαριστία εἰς τὸν πλάστη μας. Ἀκούω τὰ πουλάκια ποῦ ἐξύπνησαν, κρυμμένα ἔς τὰ κλαδιά τὰ δροσοστόλιστα, νὰ κάμνουν τῆς αὐγῆς τὴν προσευχὴ μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή τους, βλέπω μακρὰ τὴν ἀσημένια θάλασσα νὰ βάρεται μὲ ἕνα χρῶμα ἀλοιώτικο ἀπ' τῆς αὐγῆς τ' ἀγέρι ποῦ τὴν ἐξυπνᾷ, θαυμάζω ἐκεῖ ψηλὰ τὸν Παρθενῶνά μας, τὸν γέρω-ἀσπρομάλλη, ροδοκόκκινον ἀπὸ τὴν πρώτη ἀκτίνα τοῦ ἡλίου μας ποῦ μόλις θὰ προβῆ ἀπ' τὸ βουνὸ τρέχει χμίσως καὶ φιλεῖ μὲ σεβασμὸ τὴν ἀσπρὴ κορυφὴν του σὰν νὰ νοιώθῃ καὶ αὐτὸς τὴν τόση ἱστορία καὶ τὴ δόξα του. Ἐσὺ, αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς αὐγῆς τί βλέπεις Φαίδων ;

Φ.—Βλέπω . . . ὄνειρα· καὶ ξεύρεις τί γλυκὰ ποῦ εἶναι τὸ πρῶτῃ τὰ ὄνειρα !

Π.—Τὸ ξέρω, γιατί ἄλλοτε τὰ εβλεπα κ' ἐγὼ μ' ἀπ' ὅταν εἶδα πῶς ὁ ὕπνος τὸ πρῶτῃ μὲ ἕκαμνε νωθρὸν, βρύν, χωρὶς διάθεσι, προτίμησα ν' ἀλλο-τακτικῇ. Μοῦ εἶπες τί κερδίζω ;

Θυμάσαι τὴ στιγμὴ ποῦ ἐβλεπες τὸν Ἀνδριακόπουλο νὰ νικᾷε στὸ σχοινὶ καὶ τὸν Μητρόπουλο ἔς τούς κρικους εἰς τὸ Στάδιο, νὰ τοὺς χειροκροτῆ ὅλος ὁ κόσμος καὶ νὰ ὑψωθῆ ἑπάνω ἔς τὸ κοντάρι ἢ σημαίη μας νὰ χαιρετίσῃ καὶ αὐτὴ τῆ δόξα τῶν παιδιῶν τῆς, θυμάσαι Φαίδων πόσο τοὺς ἐζήλευσε καὶ ἠθέλες νὰ ἦσουν σὺ ἐκεῖνος ποῦ θ' ἀξίω-νε ἢ τύχη νὰ δοξάσῃ τὴ σημαία μας ;

Φ.—(στενάζων) Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

Π.—(ἐξακολουθῶν) Τί θὰ κερδίσω μ' ἐρωτᾷς. Γεγὰ ἐνθυμήσου τὴ συγκίνησι ποῦ εἶχες καὶ τὴ θλίψι τὴν κρυφὴ ποῦ ἐνοιώσες ἔς τὰ στήθεα σου σὰν ἐβλεπες σημαία ξένη ὑψηλὰ ν' ἀπλώνῃ τὸ πανί τῆς ἔς τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ ἕναν κόσμον ὅλο νὰ χειροκροτῆ τὸν νικητὴ καὶ νὰ δοξάζῃ τὴν πατρίδα του, γιὰ ἐνθυμήσου τί εἶπες ;

Φ.—Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ αὐτό. Εἶπα, πῶς πρέπει ὅλοι οἱ Ἑλληνόπαιδες νὰ γυμνασθοῦμε καὶ μιὰ ἡμέρα, πάλι ἐδῶ ἔς τὸ Στάδιο τῆς δόξης, ν' ἀρπάξῃ ἕνας Ἕλληνας τὴ σημαία μας ἀπὸ τὸ χέρι ἄλλου καὶ νὰ τὴν στήνῃ ἀπ' τὸν πρῶτον κρημνιστὴν !

Π.—(εὐχαριστοῦμενος) Αἶ, λοιπὸν αὐτὸ γυρεύω νὰ κερδίσω Φαίδων μου. Ζητῶ ν' ἀξιώθω κ' ἐγὼ ν' ἀρπάξω μιὰ ἡμέρα δοξασιμένη τὴ σημαία μας καὶ νὰ τὴν στήσω ὑψηλὰ ἔς τὴ θέσι τῆς γιατί ψηλὰ εἶναι ἢ θέσις τῆς σημαίας μας καὶ νὰ φωνάξω καὶ ἐγὼ σὰν τί παλῆό μας νικητὴ τὸν Ἀριστίονα «Νε-νίκηκα πατρίς μου !»

Φ.—(ἐνθουσιῶν) Εὐγε Παῦλε μου.

Π.—Ἄν ἐσηκώνεσο καὶ σὺ καὶ ὅλοι Ἕλληνόπαιδες πρῶτῃ πρῶτῃ κ' ἀπὸ τὸν γοργὸν ἔς τὸ Γυμναστήριον, κέντι

νὰ βλέπουν πλάνα ὄνειρα ἑπάνω ἔς τὸ κρεβάτι, θὰ ἐβλέπανε μιὰ ἡμέρα ἕνα ὄνειρο μεγάλο, ἀγιασμένο, ἕνα ὄνειρο ποῦ κρύβει ἢ καρδιά μας μὲς ἔς τὰ στήθεα μας, νὰ γίνεταί ἀλήθεια.

Φ.—(Συγκεκρημένως) Φθάει Παῦ-λέ μου· πάμε.

Π.—(ὡς μὴ ἐννοῶν) Ποῦ ;

Φ.—Ἐν τὸ γυμναστήριον· ἐκεῖ μαζὴ σου Παῦλε θὰ γυμνάζωμαι καὶ ἂν ση-μάνῃ ἡμέρα ποῦ ἢ πατρίδα μας γλυκὰ μὲ στεφανώσῃ, τὸ στεφάνι μου εἰς σέ θὰ τὸ χαρίσω ὅπου μ' ἕκαμες νὰ νοιώσω ἄλλον κόσμον μὲς ἔς τὰ στήθεα μου.

Π.—Εὐγε χροσέ μου Φαίδων, πάμε.

(Ἀπέρχονται) ΝΙΚΟΣ

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ

(Διήγημα διὰ μικρὰ παιδιὰ).

— Δὲν γίνονται ἔτσι οἱ ναύαρχοι Λεωνίδα μου, ἔλεγεν ὁ κύριος Θαλασσινός, πλοίαρχος, εἰς τὸν μικρὸν υἱόντου ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ τοῦ ἀγοράσῃ στολὴν, σπαθὶ καὶ τρικαντό. Διὰ νὰ γείνης ναύαρχος, πρέπει νὰ μάθης γράμματα, νὰ δώσης ἐξετάσεις εἰς τὴν σχολὴν τῶν δοκίμων καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὕστερ νὰ ἐξέλθῃς ἀξιωματικός.

— Καλὲ τί λέτε, ἀπάντα ὁ Λεωνίδας εἶναι τὸ εὐκολώτερον πράγμα ἵνα γείνης ναύαρχος, εἰς τὸν υἱόντου ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ τοῦ ἀγοράσῃ στολὴν, σπαθὶ καὶ τρικαντό. Διὰ νὰ γείνης ναύαρχος, πρέπει νὰ μάθης γράμματα, νὰ δώσης ἐξετάσεις εἰς τὴν σχολὴν τῶν δοκίμων καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὕστερ νὰ ἐξέλθῃς ἀξιωματικός.

— Καλὲ τί λέτε, ἀπάντα ὁ Λεωνίδας εἶναι τὸ εὐκολώτερον πράγμα ἵνα γείνης ναύαρχος, εἰς τὸν υἱόντου ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ τοῦ ἀγοράσῃ στολὴν, σπαθὶ καὶ τρικαντό. Διὰ νὰ γείνης ναύαρχος, πρέπει νὰ μάθης γράμματα, νὰ δώσης ἐξετάσεις εἰς τὴν σχολὴν τῶν δοκίμων καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὕστερ νὰ ἐξέλθῃς ἀξιωματικός.

Δὲν εἶχον κάμπ ὀλίγα βήματα καὶ ὁ κερδὸς τὸν υἱόν του.

— Κύτταξε ἐκεῖ, Λεωνίδα μου, ἔμπροσθεν κίτταξε ἕνα... συναδελφόν σου ποῦ χορεύει

— Ὁ Λεωνίδας ἔστρεψε μὲ πολλὴν πεισματὸς μὲ μίαν ἀλυσίδα ἀπὸ τὴν μέσην καὶ σπαθὶ καὶ τρικαντό, ἐχώρευεν ἑπάνω εἰς τὸν ἕνῳ τὰ παιδιὰ τῆς συνοικίας γύρω του εἰς τὸ βάρος του.

Ὁ Λεωνίδας ἐκοκκίνησεν· ἐκατάλαβεν καὶ σπαθὶ καὶ τρικαντό διὰ νὰ γείνη νὰ μάθῃ γράμματα διὰ νὰ τὰ φορέσῃ ὅπου

— Μὴν πάμε πατέρα εἰς τὰ ἐμπορικὰ

— Διατί ;

— Διὰ νὰ μοῦ ἀγοράσης βιβλία νὰ δώσῃ μιὰ ἡμέρα ἢ πατρίς μας μόνη τὴν ἀνάγκην.

— Εὐγε, Λεωνίδα μου, εὐγε !

Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εκθεσεις ἰδεῶν

Βλέπετε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀριστίνοιο, ὁ ὁποῖος ἐλθὼν ἐκ Μακροθῶνος ἀνήγγειλε πρῶτος τὸ ἀποτέλεσμα μάχης τινός ἐν Ἀθήναις :

Λοιπὸν διὰ τὴν σύντομον περιγραφὴν τῆς μάχης ταύτης, τὴν ἀναγγελίαν τοῦ ἀποτελέσματος καὶ τὰ μετὰ τὴν ἀναγγελίαν συμβάντα, προκηρύσσει τὸ « Παιδικὸν φύλλον » διαγωνισμὸν.

Τὸ θέμα δημοσιευόμενον δὲν πρέπει νὰ καταλαβῇ χῶρον περισσότερον τῆς μιᾶς ἢ τοῦ πολὺ μιᾶς κοί ἡμισείας σελίδος τοῦ φύλλου.

Εἰς τὸν βραβευθησάμενον δεθῆσονται ὡς δῶρον δύο μεγάλαι φωτογραφικαὶ εἰκόνες τῶν Α. Α. Μ. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης. Δύο σχετικῶς καλλίτεραι ἐκθέσεις μετὰ τὴν βραβευθησάμενην θὰ ἐπαινεθῶσι.

Τὰ χειρόγραφα εἶσι δεκτὰ μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου.

Παρακαλοῦνται εἰ γενεῖς καὶ διδάσκαλοι νὰ βοηθήσωσι τοὺς μικροὺς μου φίλους ἀφ' ἡμετέρων εἰς αὐτοὺς τὰ τοῦ θέματος.

Η ΛΑΜΠΟΥΣΑ ΦΙΑΛΗ

Λαμβάνομεν μίαν μικρὰν φιάλην ἀπὸ βέλου λευκὴν τὴν ὅποιαν γεμίζομεν κατὰ τὸ ἥμισυ μὲ ἔλαιον, θέτομεν ἐντὸς αὐτῆς μικρὸν τεμάχιον φωσφόρου καὶ ἔπειτα τὴν κλείομεν μὲ ἓνα φερόν. Κατὰ τὴν νύκτα ἡ φιάλη αὕτη ἀρχίζει νὰ λάμπῃ ἐν τῷ δωματίῳ ἀντικαθιστῶσα οὕτω τὸ ἄλλως ἐπικίνδυνον κανδύλιον. Τὸ φῶς τῆς λαμπύσης φιάλης δυνάμεθα νὰ αὐξήσωμεν ἐκποματιζόντες πρὸς στιγμὴν αὐτὴν ἵνα εἰσέλθῃ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ. Ἡ μικρὰ αὐτὴ λάμπα δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν λάμψην τῆς ἐπὶ ἀρκτετοὺς μῆνας ὅταν παύσῃ νὰ δίδῃ φῶς, τότε ρίπτομεν ἐντὸς αὐτῆς νέον τεμάχιον φωσφόρου.

*Ἀπὸ σήμερον ἀρχόμενοι τῆς δημοσιεύσεως τῶν « Μικρῶν-Μικρῶν » χάριν τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν, δηλοῦμεν δεῖ δεχόμεθα ἐν τῇ παρούσῃ σελίδι συνεργάτας πάντας τοὺς μικροὺς φίλους, τοὺς ὁποῖους παρακαλοῦμεν ν' ἀποστείλωσι ἐπὶ δυνάμει ὅ,τι μικρὸν ἀνέκδοτον γνωρίζουσιν.

Ἐτοιμότης πνεύματος

Τὸ 1589 Φίλιππος ὁ Β' βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἀπέστειλε τὸν νεαρὸν κόμητα τῆς Καστίλλιας εἰς τὴν Ρώμην ἵνα συγχαρῆ τὸν Σίξτον Ε' ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει αὐτοῦ εἰς τὸ παπικὸν ἀξίωμα Ὁ Πάπας ὅμως δυσαρεστηθεὶς διὰ τὴν ἀποστολὴν τοιοῦτου νεαροῦ πρέσβευος εἶπεν μετ' ὀργῆς :

— Μήπως ὁ κύριός σου ἴστερεῖτο ἀνδρῶν καὶ ἐπεμφε σὲ τὸν ἀγένειον ὡς πρέσβυν ;

— Ἐὰν ὁ κύριός μου ἐφρόνει, ἀπεκρίθη ὁ εὐγενὴς Ἰσπανός, ὅτι ἡ ἀξία ἐγκρίται εἰς τὰ γένηται ἢ θελε σὺ κέμψαι τότε ἓνα τράχον καὶ ὄχι ἓνα κύριν ὡς ἐμέ !

Pa ta-plán.

Ἰούφυ· ἀπάντησις

Μικρὸς ὑποδηματοκαθαριστής, εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐγένετο βουλευτής. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὠμίλει ἀπὸ τοῦ βήματος, εἰς Μυλόρδος τὸν διέκοψε λέγων :

— Σ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἄλλοτε ἐκαμνεὶς τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρὸς μου.

Καὶ ὁ πρῶην ὑποδηματοκαθαριστής χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῆ :

— Διαμαρτύρομαι, κύριοι συνάδελφοι, λέγει, διότι οὐδέποτε ὑπῆρξα πεταλωτής !

Παῖλος Ἀποστόλου.

Ὁ πειναλιὸς ἀραφ

Ἄραφ τις ἐγκαταλείρηται ὑπὸ τοῦ καρβανίου, περιπλανᾶτο εἰς τὴν ἔρημον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας οὔτε ἐφαγεν, οὔτε ἐπὶ τι. Τέλος κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡμιθανὴς ἐβόασεν εἰς ἓν

φρέαρ, εἰς τὸ ὅποιον ἐπότιζον εἰ ὄδοιπόρο τὰς καμήλους των.

Ἄλλὰ φεῦ ! καὶ αὐτὸ ἦτο ξηρὸν.

Ἄρνης βλέπει ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐν σκικίδιον κύπτει, τὸ λαμβάνει, τὸ ψηλαφεῖ, καὶ :

— Δοξασμένος ὡς ἦν ὁ Κύριος, ἀναφωνεῖ πλήρης χαρᾶς, θὰ ἦνε λεπτοκάρνα ἢ φοίνικες.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον καταρρίπτων αὐτὸ ἀπελπίς :

— Δὲν εἶνε ἡ ἀδάμαντες ψυθιρίζει !

(Ἀνατολικὸς μῦθος) Ἐῤῥολπος.

Ὁ ὄβρισεθὶς δερβίσης

Ὁ εὐνοούμενος ἐνὸς Σουλτάνου, ἔρριψεν ἓνα λίθον καθ' ἐνὸς πτωχοῦ δερβίσου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐζήτηε ἐλεημοσύνην. Ὁ δερβίσης δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ κύψας ἔλαβε τὸν λίθον, τὸ ὅποιον μεταβάς εἰς τὸν οἶκόν του ἐκρυψεν ἐπιμελῶς, παραδοκῶν τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ρίψῃ πάλιν αὐτὸν κατὰ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους ἐκείνου ἀνθρώπου.

Μετὰ τινα χρόνον τῷ ἀναγγέλλουν, ὅτι ὁ εὐνοούμενος ἔπεσεν εἰς θυσμῆναι καὶ ἔτι διὰ διαταγῆς τοῦ Σουλτάνου τὸν σούρου εἰς τὰς ὁδοὺς ἐρικπιον, ἐκτεθειμένον εἰς τὰ σκώμακα καὶ τοὺς ἐμπαιγμούς τοῦ πλήθους. Εἰς τὴν εἰδησὴν ταύτην ὁ δερβίσης τρέχει εὐθὺς ἵνα ἀναλάβῃ τὸν λίθον του, ἀλλὰ μετὰ τινα σκέψιν ἐφισθύρισε :

— Δὲν πρέπει νὰ ἐκδικηθῆ τις ποτὲ, διότι ἐὰν ἀποφασίσῃ νὰ ἐκδικηθῆ ἰσχυρὸν εἶνε παραρροσύνη, ἐὰν ἀνίσχυρον εἶνε μεγίστη ἀνανδρία.

Καὶ ἔρριψε τὸν λίθον εἰς τὸ φρέαρ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Γεώργιος Σερουῖος.

Ριψατε όλοι μικροί μου φίλοι έν βλέμμα εις τό κύριον άρθρον μου και έν αγαπήτε τό «Παιδικόν σας φύλλον», έν θέλετε πράγματι νά τό ιδήτε εκδιδομένον δις τοῦ μηνός, ενεργήσατε ύπέρ έγγραφῆς νέων φίλων νέων συνδρομητῶν.

Μέ ποιῶς λέξεις νά ἀπαντήσω εις τὸς ώραιάς σας επιστολάς χαριτωμένα ἀδελφίκα Ἰψιπέτρα ἀετὶ, Ἀθυσανὲ πολεμιστῆ, Ἥλιον ἀκρίτῃ και Ρὰς Μακόνεν; Ἡ εὐχαριστήσις μου εἶναι ἀδύνατον νά ἐκφρασθῆ διὰ λέξεων. Δευθῆτε τὰ θερμὰ φιλήματά μου.

«Νά μήν φάγω, νά μήν κοιμηθῶ, νά μείνω διψασμένος εἶναι δυνατὸν, ἀλλὰ νά μὴ ἀναγνώσω δις τῆς ἡμέρας τὸ ἀγαπητόν μου «Παιδικόν» μοῦ εἶναι ἀδύνατον», μοι γράφει ὁ χαριτωμένος νέος φίλος μου Ναυσίθοος. Γλυκέ μου φίλε δέχθητι τὰ θερμά μου φιλήματα διὰ τὸν ένθουσιασμόν σου και γράφε μου.

«Δάβε τριάκοντα δραχμάς και γράψε εις τὸν κατάλογόν σου τὰ συναποτελλόμενα νόματα δέκα νέων φίλων σου Ὁά φροντίσω και δι' ἄλλους ζῆτι εἶται ἄξιον πάσης υποστηρίξεως, μοι γράφει ὁ φίλτατος Ἰω. Σταματιάδης. Καὶ ἐγὼ σοὶ στέλλω μετὰ τῶν δώρων, ἀγαπητὲ, ἀναριθμήτους θωπείας διὰ νά τὰς υιοράσης με τοὺς νέους φίλους μου. Σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Σὲ ἐνέγραψα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀγαπητὲ Νέκο Γ. Θεοτόκη ἄλλ' ἐκ λαθους ταχυδρομικοῦ μοι ἐπεστράφησαν τὰ φύλλα. Γράψε μου διευθυσιν ἀκριβεστέραν.

Ὁ Ἀραπάκος μου, τὸ χυδαιμένο μου μικρὸ τί γίνεται; Ἐχω καιρόν νά λάβω γράμματάκι σου μικρὸ μου φίλε. Γράψε μου.

Καλὸν τὸ «πνεῦμα μικρῶν» τὸ ὅποιον μοι ἔστειλες Δίκαιε Ἀριστιδῆ και Ὁα δημοσιουθῆ.

Και τῶν πέντε ἀκτῆτων αἱ λύσεις σας ὀρθαί φίλτατοι Ἀσπὴρ, Ὁκεανὲ, Ἀθηναϊκὴ ἀσπὴρ, Ἰάκωβε, Σίμε και Πηνελ, ἀλλὰ τὸ Ναυσίθοος τὸ ψευδώνυμον ἢ ὁ τόπος πρὸς ὃν εἶναι φίλε Γρηγορόπουλε;

Καλὸν σου Κία— σου τὸ ὅποιον ἐμοῦ αἰσθη— ματα.

Και τὰ ἰδικά σας εἰνίγματα· ὦραϊα φίλτατοι Ἐλλήσοποντε και Ὁλυμπιε ὅπως και τὸ ἰδικόν σου πνεῦμα μικρῶν ἀγαπητὲ Πεγειά και Ὁα δημοσιουθῶσι. Γράφε τὲ μου.

Πῶς σὰς φαίνεται ὁ πλοῦτος τῶν εἰκότων μου αἰ; Και ποῦ νά ιδῆτε ἀκόμη τι σὰς εἰτοιμάζω ἀγαπητῆ Μαγευμένη ἀκρογιαλιὰ και Πράσινη χλόη. Ὁά γείνη φιγουρίνα; τὸ Περιόδικόν, φιγουρίνακι.

Σὲ κατέταξα μετοῦ τῶν καλλιτέρων φίλων μου χαριτωμένη θωμαῖς Σερβερῆ και σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπέρ ἐμοῦ ενεργείας σου. Γράφε μου διὰ νά βλέπω ὅτι με ένθυμεῖται.

Εἶναι ἀναριθμητοὶ αἱ συγχαρητήρια ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβον ἕως τώρα διὰ τὸ διήγημα «Μέσα σ' τὸ σακοῦλι μου» προσφιλῆς Ἐσπερία ὀρόσος, ἐν τὰς ἐδημοσίευστα ὅμως δι' ἔλλειψιν χώρου και διότι δὲν ἐπιθύμουν νά προκαταλάβω τὴν γνώμην κανενός, ὥστε τὸ παράπονόν σου ἀγαπητῆ μου δὲν εἶναι δίκαιον.

Διὰ νά ἀρίστη ἢ ἐκδοσις τοῦ «Παιδικῶ φύλλον» δις τοῦ μηνός, εἶναι ἀνάγκη νά ἐγγραφῶσι τριακόσιοι τοῦλάχιστον συνδρομηταὶ ἀκόμη ὀροσέρων μου Ἄλλος τοῦ Ζαπτείου ὥστε ἔμπρὸς και σὺ και ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι.

Εἰς τὴν Ἀπριλιάτικην Τριανταφυλλιὰ, τὸν Λεωνίδα έν Θερμοπύλαις, τὸν Λεοντόθυμον Ἥρωα τὸν Κώσταρ Ρίζορ τὴν Μαραμένην χλόην, τὸν Γέρω τοῦ Μωριά και ὅλους τοὺς ἄλους καλοὺς φίλους μου οἱ ὅποιοι διὰ τῶν ἐπιστολῶν των μοι ἐξέφρασαν τὰ συγχαρητήρια των ἐπὶ τῆ τακτικῆ ἐκδόσει τοῦ φύλου στέλλω θερμὰ εὐχαριστήρια.

Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ «Ναυτόπουλο» Γερναῖτε Κρητικῆ; Ἐπιθύμεις και σὺ νά ταξιδεύσης ὅπως αὐτὸ και γορμένως ἐπάνω σ' τὸ καράβι νά λὲς τριγυροῦν γεῖε τῆ γλυκεῖῃ περικτῆ σου τὴν Κρήτην ποῦ ἀκούα ἢ μεῖσα δὲν τὴν ἀζῶσε νά γείνη Ἐλλητικῆ; γράψε μου.

Ὁταν μοι στείλης τὴν συνδρομὴν σου, τότε νά παραπονεθῆ; ἐν ἐν λάβῃ; τὸ φύλλον φίλτατε Σ Ζαντῆ

Εἰς ὅσα γραμματάκι εἶλαβον μετὰ τὴν 25 ἀπαντήσω εις τὸ ἐκόμενον.